

На сучасному етапі патріотичне виховання повинно розглядатись як складова частина, як один із головних напрямків у навчально-виховному процесі курсантської та студентської молоді в Україні.

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 811.161.2'42:004

Анюта Вікторівна ГРУБНІК,

курсант групи Ф1-104 ХНУВС

*Науковий керівник: старший викладач кафедри українознавства
факультету № 2 ХНУВС Єльнікова Н. І.*

МОЛОДІЖНИЙ СЛЕНГ У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ

Соціальні мережі об'єднують мільйони людей. Кожен з нас використовує їх як інструмент спілкування на великій відстані. Соціальні мережі сьогодні стали невід'ємною складовою життя кожного користувача Інтернету. Тому актуальність роботи полягає у дослідженні мови соціальних мереж, у лексико-семантичній характеристиці молодіжного сленгу як особливого засобу спілкування. Проблема молодіжного мовлення важлива з лексичного погляду, однак вона мало досліджена, тому потребує глибокого розгляду. Адже сучасна людина не уявляє себе без Інтернету, тому засоби та способи передачі думок є важливою темою для вивчення.

Сленг у соціальних мережах у різних аспектах вивчали як вітчизняні, так і зарубіжні лінгвісти, серед яких Л. Ставицька, Д. Гаврилюк, О. Левінтова, Т. Мойсієнко, Р. Трифонов, А. Бабіна, Є. Карпіловська, Н. Шовгун та інші.

Молодіжний сленг – це слова і вислови, властиві молодим людям і часто ними вживані, що не сприймається старшими поколіннями як загальновживані або літературні. Слова і вислови стають сленговими не тільки завдяки їх нетрадиційному написанню або словотворенню, а перш за все тому, що їх вживає обмежене коло людей певного віку, а, по-друге, ці слова привносять у мову особливий змістовний відтінок бачення світу очима молоді, відображення їх світосприйняття.

Соціальна мережа – це веб-сайт або інша служба у Всесвітній павутині, яка дозволяє користувачам створювати публічну анкету, складати список користувачів, якими вони можуть спілкуватися. У зв'язку зі стрімким розвитком комп'ютерних технологій, появою нових пристроїв словниковий запас користувачів соціальних мереж змінюється і розвивається щодня. У результаті чого виникло нове явище – молодіжний комп'ютерний сленг.

Комп'ютерний сленг характеризується лаконічністю, емоційно-експресивним забарвленням, мовною грою, у ньому багато скорочень та своєрідної символіки.

Одним із найпродуктивніших способів творення сленгових одиниць у соціальних мережах є запозичення із англійської мови (спік, фейк, меседж, лайк, комент, ліфтолук, хештег, селфі), оскільки вона є мовою міжнародного спілкування. Креативність учасників комунікації сприяє виникненню нової лексики у мережі. Шляхи утворення комп'ютерного сленгу досить різноманітні, але всі вони зводяться до того, щоб пристосувати англійське слово до українського, зробити його простішим для розуміння, придатним для використання.

Дедалі частіше набирають обертів у соціальних мережах абревіація та скорочення слів як способи утворення сленгізмів (ОК, LOL, ХЗ, СПС, ЗДР, ОМГ, 2DAY, норм, інфа, бро, адмін), оскільки економлять час інтернет-користувачів, що так цінують швидкість набору тексту. Ці способи творення сленгізмів більш поширені у приватному листуванні або у коментарях до постів.

Таким чином, соціальні мережі сьогодні є особливим дискурсом, мовним полем для значної кількості користувачів, реалізуватися в яких їм допомагають сленгові слова, що репрезентують власну індивідуальність вербальними і невербальними параметрами.

Одержано 17.04.2018

УДК 94(477)''16''

Вікторія Олександрівна ГЛУХЕНЬКА,

курсант групи Ф2-101 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри українознавства
факультету № 2 ХНУВС кандидат історичних наук Дедурін Г. Г.*

СИСТЕМА ПОКАРАНЬ У КОЗАЦЬКІЙ ЗВИЧАЄВІЙ ТРАДИЦІЇ

Однією з особливостей українського козацтва була відсутність писаних законів. Козаки свято вірили в те, що письмові документи обмежують їхню свободу. Не дивлячись на це, у них не було анархії і козаки дотримувались власних законів, а порушників – жорстоко карали. Злочином вважалося все, що порушувало норми звичаєвого права козаків.

Норми козацького права базувалися на звичаєвій традиції. Вона регулювала широке коло суспільних стосунків, насамперед, функціонування державної влади та управління, організацію системи судочинства, визначала склад злочинів та покарання за них. Згодом, ще одним важливим джерелом козацького права стають гетьманські універсали.

Вони виконували роль розпорядчих актів вищої влади. Ці правові документи були обов'язковими для всього населення Гетьманщини. На них покладалася місія регулювання державних, адміністративних, кримінальних, цивільних та процесуальних стосунків у суспільстві.

Норми козацького права визначали стійку систему покарань. Деякі з них були запозиченими з Туреччини, Московії, Кримського ханства, інші – мали унікальний характер. Таким чином, ознайомлення з системою покарань яка була притаманна козацькій спільноті, надає можливість зрозуміти основні засади формування правової системи козацтва в цілому. Це робить звернення до зазначеної теми надзвичайно актуальним.

Козаки мали власне визначення злочину, яке трактувалося як порушення усталених норм їх звичаєвого права. Найтяжчим злочином, як і в усі віки вважалися військові злочини такі, як, наприклад, зрада, відмова надати під час бою допомогу своєму побратимові тощо. Найжорстокіше обходилися зі зрадниками. Їх чекало покарання – привселюдна страта.

Найбільш поширеними покараннями серед козаків вважалися страта та накладання штрафів. На нашу думку всі покарання можна класифікувати за двома великими групами, а саме за ступенем тяжкості та мірою покарань. За ступенем тяжкості злочини поділялися на легкі, тяжкі та особливо тяжкі, а за мірою покарання розрізняли такі види покарань, як штраф, нанесення тілесних ушкоджень, приковування до стовпа та смертна кара. Смертна кара, як правило, здійснювали шляхом відрубання голови, інколи – розстрілу або повішення.

До легких злочинів відносили злочини, за які передбачалося накладання штрафних санкцій, або, так зване, перевиховання. Наприклад у одному з літописів відзначалося: «...вони (козаки – авт.) більш поблажливо ставилися до тих, кого карали за першу крадіжку або до тих, хто мав авторитет серед козацького загалу. Доходило до того, що вони навіть давали йому гроші. Переховувача або скупника краденого карали так само, як злодія».

Під категорію тяжких злочинів підпадали злочини проти моралі, за них передбачалися або тілесні ушкодження, або посягання на честь. Зазвичай, якщо тілесні пошкодження було нанесено у нетверезому стані із застосуванням зброї, винуватця карали переломом однієї з ніг. У випадку більш важкого проступку, звинуваченому переламували як руку, так і ногу, що, як правило, ставило хрест на його подальших перспективах у козацькому ремеслі.

Особливо тяжкі злочини каралися, як правило позбавленням життя (смертною карою). Не було тяжчого злочину ніж вбивство побратима. У разі вчинення такого злочину, обвинуваченого закопували в могилу разом із вбитим. Цей ритуал проходив наступним образом, обвинуваченого зв'язували і клали в могилу, після чого на нього клали труну з покійником. Це мотивувалося тим, що за стародавнім звичаєм вважалося, що цим самим мрець буде вічно душити свого кривдника. За вчинення військових злочинів на козака очікувала та сама участь. Якщо козак дозволив собі випити під час походу його також очікувала смертна кара (у морському поході – винний міг опинитися за бортом, а під час сухопутних походів прив'язували до коня, якого відпускали у степ, доки винуватого не залишало життя), інколи такі козаки були помилувані, але при повторенні пияцтва козака відправляли на Гадючий острів (місце, де могли опинитися козаки, що зловживали алкоголем долі).

Отже, на Запорізькій Січі система покарань за злочини мала на меті підтримання військової дисципліни в козацькому середовищі. На неї було покладено виконання своєрідної профілактики для тих, хто бажав пов'язати свою долю з козацьким станом. Норми звичаєвого права визначали усю процедуру – від початку розслідування злочину до винесення остаточного вироку. Звичай визначали на Січі й вибір покарання. Звичаєве право допомагало козацькому товариству убезпечити себе від осіб з кримінальним минулим або, за влучним висловом письменника Миколи Гоголя, у «кого вже моталася біля ший мотузка».

Одержано 17.04.2018

УДК 821.161.2

Віталій Олегович НАЙДА,
курсант групи ФІ-203 ХНУВС

*Науковий керівник: завідувач кафедри українознавства
факультету № 2 ХНУВС доктор філологічних наук, професор Чорний І. В.*

ХАРКІВСЬКА ШКОЛА ФАНТАСТИКИ: ОСНОВНІ РИСИ, ПРОБЛЕМАТИКА, ПОЕТИКА

Творчість сучасних східноукраїнських фантастів, зокрема харківських, що впродовж останніх років перебуває у стані свого активного розвитку, поза сумнівом, заслуговує на детальний аналіз та виокремлення з-поміж новітньої української фантастичної літератури у самостійну регіональну школу. Зазначимо, що російськомовна творчість східноукраїнських фантастів користується значною популярністю, причому не тільки серед українських читачів. Адже саме завдяки книгам російськомовних авторів можуть судити про нашу літературу всі ті, хто володіє колишньою «мовою міжнаціонального спілкування»: росіяни, жителі Прибалтики, держав Закавказзя та Середньої Азії, держав далекого зарубіжжя.

Витоки східноукраїнської фантастики, зокрема харківської, яка з часом виокремилася у самостійну школу, треба шукати ще у середині 70-х років ХХ століття. Саме тоді у Харкові розпочинає свою літературну діяльність нині знаменитий письменник-фантаст Юрій Нікітін, який брав активну участь у створенні й роботі клубів любителів фантастики (КЛФ), з яких, як вважають деякі дослідники, й почався широкий наступ «літератури крилатої мрії» на «велику літературу». Велику роль у цей час відігравали дитячі літературні студії, які виховували в своїх стінах майбутніх харківських майстрів фантастичної думки.

Кінець 80-х – початок 90-х рр. позначився появою низки нових імен на небосхилі східноукраїнської фантастики. До «старшого» покоління, яке фактично й заснувало Харківську школу фантастики, можна зарахувати таких авторів, як Д. Громов та О. Ладиженський (Г. Л. Олді), А. Шмалько (Валентинов), О. Єна (О. Безсонов), В. Фідельман (В. Свержин), Д. Гордевський та Я. Боцман (О. Зорич). З 1999 р. у Харкові почали проводити Міжнародний фестиваль фантастики «Зоряний міст», біля витоків якого стояли Г. Л. Олді, А. Б. Аваков, М. О. Макаровський. Усього пройшло XIII